Morgenstjernen

Organ for

Jesu Kristi Kirke av Sidste Dages Hellige

„Gjør det bekjendt over Land og i By
Herren har talet paany!"

NUMMER 5	1. MARS 1922	1. AARGANG

Fredens herlige evangelium.

Den engelske statsmand, Gladstone, skrev engang ianledning av nogen reformforslag der var fremsat i Parlamentet, følgende ord:

«Der findes egentlig kun et eneste brændende spørsmaal, og det er Jesu Kristi evangelium. For det kan reformere alt og alle, hvor det kommer ind.»

Man behøver vel neppe at bemerke, at forsaavidt menneskene hadde gjort denne uttalelse (som i alle tidsaldre har været fremholdt) til en ufravigelig leveregel, vilde vi aldrig ha oplevet de grufulde rædsler som den avsluttede verdenskrig og dens skjæbnesvangre efterveer er fuldkomne prøver paa.

Menneskene har gjennem hele verdenshistorien stræbt hverandre efter livet. Større og mindre ufordragelighet har stjaalet sig ind og været aarsak til mord fra den tidligste historiske morgen, da Abel faldt som offer for sin ondsindede ældre bror og indtil vor tid, da nationerne tørnet sammen i en blodig kamp, hvis følger nu er dyrtid, arbeidsløshet og hungersnød, og som alle nationer er blit offer for.

Krig er en gammel foreteelse, og efterhaanden som menneskene har tiltat i kultur og oplysning, har krig forekommet mere og mere, og man er gjentagne ganger blit opmerksom paa, at intelligente mænd har sluttet sig til denne organisation som kaldes militærvæsenet, hvor de har erhvervet sig lønnende stillinger og tiltat i rang og ære.

Man maa uvilkaarlig ta avstand fra alle krigsforanstaltninger naar man erindrer Herrens givne ord fra tidligste tider og indtil idag.

Enten det med et smukt ord heter «forsvar» eller den dulgte mening gjennem ordet «angrep», saa er det dog en beskjæftigelse og en anordning som bærer uhyre farer i sit skjød, og som Herrens barn i alle tidsaldre har været advaret mot.

Herren gav sine bud og befalinger til sin tjener Moses, og i disse heter det: «Du skal ikke slaa ihjel.»

Endskjønt menneskene gjentagne ganger har været belært om følgerne av en saadan synd som at utgyde uskyldigt blod, eller slaa ihjel, saa har denne overtrædelse dog ofte forekommet i menneskeslegtens historie, hvorom baade Bibelen og Mormons bok tydelig vidner.

Den bibelske historie fortæller væsentlig om kriger og stridigheter som fandt sted mellem Israels folk og forskjellige hedenske nationer som levet i Palæstinas omegn. Disse kriger blev ofte paaført Israel som en Herrens straf, for dette folks ulydighet og vantro. Den sidste store og forfærdelige ødelæggelse som ramte dette folk, fandt sted omkring 70 aar efter Kr., da romerne indtok Jerusalem og fuldstændig ødela jødefolket. Denne begivenhet maa dog betragtes som opfyldelsen av deres egen uttalte dom, dengang de ved Kristi forhør og domfældelse ropte i munden paa hverandre: «Hans blod kommer over os og vore barn.» Straffen ramte dem fuldstændig, og det daværende militærsterke Romerrike skulde bli svøpen hvormed blodet kom over deres hoder.

Krigen er tildels straffedomme over nationerne; herom vidner Herrens ord tilstrækkelig.

Da Frelseren forutsa straffedomme i de sidste dage, var det ikke som kjendsgjerninger der maatte indtræde under *alle* omstændigheter.

Menneskene er istand til at avvende disse Herrens bebudede straffe, forutsat at de annammer evangeliet, og lever efter dets forskrifter.

Men paa grund av Guds alvise forutseenhet var Frelseren istand til at forstaa disse profetier som noget der

vilde indtræffe, idet han visste at nationerne vilde vende sig bort fra ham og hensynke i vantro og alskens ugudelighet. De nuværende foreteelser i verden vidner tilstrækkelig herom, og det er vel værd at bemerke os Frelserens ord: «Mon jeg vil finde troen paa jorden?»

I Mormons bok finder vi de samme forhold med hensyn til stridigheter og uroligheter blandt folket paa det vestlige kontinent, i likhet med hvad Bibelen vidner om for den østlige verdensdels vedkommende. Dog var der perioder, i hvilke folket holdt sig nært til Herren, og levet i fred og forstaaelse.

I 4. Nephi 1 : 2,3 læser vi: «Og det skedde i det seks og tredivte aar, at *alt folket* i hele landet, baade nephiter og lamaniter, blev omvendte til Herren, og der var ingen stridigheter eller trætter iblandt dem, og alle handlede retfærdig mot hverandre. De hadde alle ting tilfælles; derfor bestod de ikke av rike og fattige, trælle eller fri, men de var alle frigjorte og deltagere i den himmelske gave.»

I aaret 201 begyndte de imidlertid at adskille sig i klasser, og efterhaanden nedsank de i stor ugudelighet som tilsidst endte med nephiternes fuldstændige ødelæggelse aar 420.

Jesu Kristi evangelium indeholder alle muligheter for fred og forstaaelse blandt nationerne, saafremt menneskene vil motta det og efterleve dets forskrifter. Det er vel overflødig at bemerke, at menneskene efter annammelsen av evangeliet og i nytelsen av de himmelske gaver, neppe vilde ha bruk for et militærvæsen med dets beviste skrækkelige utfoldelser.

At menneskene finder paa at ofre sig for den saakaldte «militære Gud», beviser vel tilfulde hvilken stilling man er kommet i likeoverfor Ham som ved en viss leilighet sa: «Hvo som griper til sverd skal omkomme ved sverd.» Man behøver nok ikke at være haanet med ropet «socialist» eller lignende, fordi man hæver sin røst mot krig og dens foranstaltninger, ti Herren har paalagt os følgende i sit ord: «Taler derfor mot krig, men forkynder fred» (Paktens bok 98 : 16). Som Sidste Dages Hellige er vi

tilfulde programforpligtet til at ta avstand fra de rustninger som nationerne i de sidste 50 aar har drevet, og som er bevisliggjort, fører verden paa avgrundens rand.

Med al respekt for de verdslige autoriteter og myndigheter, og tiltrods for vor tro paa nødvendigheten av at opretholde lovene og understøtte deres haandhævere, tror vi dog at Peters ord gjælder like meget idag som for 1850 aar siden, dengang han kjækt og freidigt forsvarte sig med de ord: «Man bør adlyde Gud mere end mennesker.»

Herren har i alle tidsaldre opreist ædle og gode mænd som har gjort sig til talsmand for og har sat alt ind paa at bevare fred og harmoni blandt menneskene. Saadanne mænd har ogsaa i vore dage gjort sig bekjendt, og de er unegtelig understøttet av Herrens aand, idet han gjerne vil at hans jordiske barn skal leve i fred og broderkjærlighet.

Disse talsmænd for fred er fuldt ut værd vor støtte og bistand, og vi bør anse det for en av de største pligter der paahviler en Herrens discipel, at arbeide for en snarlig indførelse av den fred, som vil bli en levende virkelighet naar Frelseren kommer for anden gang.

Isandhet er Jesu evangelium det brændende spørsmaal som kan reformere alt og alle, hvor det kommer ind, og dette evangelium indeholdes i «mormonismen», hvis budskap til verden er fredens og den gode forstaaelse — en indbydelse til at komme og nyte av de samme himmelske gaver som de retmæssige hellige i alle tidsaldre har nydt, og hvorunder de har levet i fælles forstaaelse og harmoni.

Dersom verden vilde aapne sine dører for dette budskap, istedenfor at forbyde dets forkyndere adgang inden sine grænsemerker, vilde meget bli spart av de skjæbnesvangre tildragelser som tilsidst vil ramme dem som forkaster budskapet om frelse, ti Guds rike er nær, og naar dets konge kommer, vil ordene lyde: «Alt hvad I har gjort mot disse (hans tjenere) det har i gjort mot mig.»

«Da kriger ei mere nationer om lande og riker saa grumt;
Trompeternes lyd og kanoner samt sverdet vil da vorde stumt;
Men seirens sange skal høres av engler og helliges kor,
Og harpens guldstrenge skal røres, og lovsang opstige fra jord.

E. Evensen.

Filosofien av evangeliet.

Av ældste *J. H. Ward.*

(Fortsættelse).

Den første store konflikt angik geografien — jordens form og overflate. Da videnskapen fremstillet den kjendsgjerning at jorden var rund, blev der stor forvirring, og det forhøiet uroen at det var muhamedanske lærde, som gjorde denne opdagelse. Der blev spurt: «Kan noget godt komme fra Nazareth?» eller med andre ord: «Er det mulig at foragtede muhamedanere kan forstaa og lære en saadan sandhet der endnu ikke kjendes av Guds kirke?» Snart var striden i fuld gang. Den store forfatter Eusebius behandlet lærdommen med stor foragt. Lactantius spurte: «Er der nogen saa ufornuftig at tro, at der er mennesker, hvis fottrin er høiere end deres hoder, at kornet og trærne vokser nedad; at regn, sne og hagl falder opad til jorden?» (Til videre studium av dette emne, se Whewel's Hist. Induct. Sciences, Vol. I page 196.) Paa dette tidspunkt paatok Cosmas Indicopleustes sig efter kirkens opfordring og under dens ledelse at gi en beskrivelse av jorden. Ifølge Cosmas har universet form av en uhyre stor kasse, to ganger saa bred som den er høi, og dobbelt saa lang som den er bred. I bunden av denne kasse ligger jorden, omgit av fire verdenshav. Ved ytterkanten av disse hav hæver der sig mægtige volde som holder himlens hvælv oppe, likesom væggene i et hus holder taket oppe; saaledes indeslutter hvælv og mure jorden og alle de himmelske legemer. Universet inddelte han i to avdelinger eller etager. I den nederste bodde menneskene, og her bevæget solen, maanen og stjernene sig; den øverste var opholdssted for Gud og engler, hvis væsentligste arbeide

var at flytte solen og planetene fra og til, aapne himlens vinduer og regulere regnfaldet.

Cosmas' uvidenhet eller uforskammethet kan kun tildels forestilles naar man erindrer, at han søkte at støtte sin teori med citater fra Bibelen, saasom: Første Mosebok 1,6, Job 26,11, Ps. 148,4, Esaias 40,22. Alle disse herlige og ophøiede poetiske billeder blev saaledes fornedret for at gi denne uvidende mands vilde paafund tiltro. Tid og plads tillater os ikke at følge denne kamp i dens enkeltheter; det maa være nok at si at endog saa sent som i det 14. aarhundrede blev Cecca d'Ascoli levende brændt, fordi han hadde forsvaret sin tro paa at jorden var rund. (Se Neander's History of the Christian Church, Vol. 11, page 63). Den som har læst historien, vil ogsaa erindre, hvorledes Columbus ved det store raad i Salamanca blev overvældet med citater fra skriften, som var utrevne fra deres rette sammenhæng. Det var først da Magellans skib, San Vittoria, heldig hadde fuldendt sin jordomseiling, at Rom ophørte med at forfølge denne lærdoms tilhængere. I hele striden var den katolske kirkes dogmer kun til skade for den selv. De hellige skrifters autoritet blev ikke svækket, men snarere styrket; men for tænkende mænd var Roms fordring paa guddommelig ret til at uttyde skriften, kun av liten værdi. Rom var blit «veiet paa vegtskaalen og fundet for let.»

Det var derfor saavel fra et videnskabelig som fra et religiøst standpunkt, at mange ledende med glæde saa mot den store religiøse bevægelse, som kaldes reformationen.

Mens Luther, Calvin og Zwingli var ivrig beskjæftiget med at angripe den romerske kirkes fordærveligheter, forberedtes kræfterne til en anden stor konflikt mellem videnskap og saakaldt religion; denne angik jordens bevægelser. Kopernikus levet samtidig med Luther og døde to aar før denne. Hans liv var et saa modigt og ædelt som historien nogen sinde har beskrevet. Mens den protestantiske strid raset, var han i 36 aar beskjæftiget med at utarbeide sin udødelige bok — Le Revolutionibus — i hvilken han saa tydelig beviste jordens bevægelser, planetenes omdreining og deres kredsløp omkring solen. Men i mange aar turde

han ikke la den trykke. Dersom han utgav den i Rom, vilde den falde i inkvisitionens hænder; hvis han lot den trykke i Tyskland, vilde de protestantiske ledere være ikke mindre fiendtlige imot den. Sendte han den til Schweiz, da stod Calvin og Zwingli der rede til at brænde den. Tilsidst var verket færdig til pressen. Efter indtrængende opfordringer fra den romerske kardinal Schamberg og med mange undskyldninger vovet Kopernikus endelig at utgi den. Han var nu en gammel og avfældig mand og ventet taalmodig ved gravens rand paa at se et trykt eksemplar av sin bok. Tilsidst ankom det længe ventede eksemplar; han saa det, var tilfreds og døde 1543.

Syv aar efter Kopernikus' død fødtes det forunderlige menneske Giordano Bruno. Paa grund av, at han hadde forkyndt, at jorden dreier sig om sin akse, maatte han flygte til Schweiz. Men her var Calvin ved magten og Bruno maatte atter opsøke sig et nyt hjem. Jaget fra England, Frankrik og Tyskland og, likesom Noahs due, ute av stand til at finde hvile for sine føtter, vendte han tilsidst tilbake til Italien. Han blev fængslet i Venedig, og efter otte aars ensomt fængsel blev han brændt i Rom den 16. februar 1600. Da den avskyelige dom blev ham forkyndt, svarte han: «Det er maaske med større frygt, at I forkynder denne dom over mig, end at jeg mottar den.»

Paa samme tid studerte Galileas i Florenz. I mai 1609 forfærdiget han sit første teleskop, og gjennem det saa han Jupiters biplaneter og lysforandringene paa Venus. Disse var to av de vigtigste endnu tilveiebragte argumenter for den Koperniske teori. Han begyndte allerede at føle forfølgelsens brodd og blev beskyldt for ugudelighet. I 1611 fremviste Galileo offentlig plettene paa solen. Dette foröket kun hans forfølgeres raseri. Opbragt over deres bestandige motstand skrev han i 1613 et brev til Abbe Castelli, hvori han viste, at Skriften var skrevet til vor frelse, men ikke specielt for at lære os astronomi. Dette var en gjentagelse av Brunos forbrydelse, og Galileo blev bragt for inkvisitionen. Efter flere aars fangenskap maatte han for at frelse sit liv tilbakekalde og benegte de store sand-

heter, som han hadde opdaget. Han døde 1642 i en alder av 78 aar, som inkvisitionens fange. Men den religiøse forfølgelse endte ikke hermed. Den søkte at følge ham hinsides graven, bestridende hans ret til at gjøre testamente og negtet ham begravelse i indviet jord. Lederne for den protestantiske sak var ikke mindre bitre.

Med hensyn til Kopernikus erklærte Luther: «Folk laaner øre til en pludselig fremstaaende astrolog, som søker at vise at jorden dreier sig om sin egen akse.» Og atter sier han: «Denne nar (Kopernikus) ønsker at vende op og ned paa hele det astronomiske system.» Melancthon sier i sit verk, Initia Doctrinea Physicæ, at «øinene er vidner paa at himlene dreier sig omkring jorden i et tidsrum av 24 timer,» og tilføier: «Det viser en mangel paa sømmelighet offentlig at fremsætte Kopernikus' ideer.» Zwingli erklærer: «Jorden findes intet steds, om ikke i universets centrum. Det er bevis paa et godt sind at annamme sandheten som Gud har aabenbaret den og være tilfreds dermed.» (Se Geschichte des Materialisme I. Band, Pag. 217.)

Calvin beviste endvidere sit eget sinds mørke, da han lot den berømte filosof og læge, Michael Servetus, brænde, fordi han i religionen fornegtet det ufornuftige dogme at Faderen, Sønnen og den Helligaand er tre forskjellige og særskilte væsener og dog en og samme person, og fordi han i videnskap hadde været saa heldig tildels at opdage blodets cirkulation. Omstændighetene ved denne doms fuldbyrdelse var ogsaa av en oprørende natur. Servetus stektes i to timer ved flammene av en langsom ild, der næredes av vaat ved, mens han anropte sine bødler om for Guds skyld at lægge mere tør ved paa, saa at hans pinsler kunde faa en ende.

Ogsaa med hensyn til overtro stod protestantene ikke en smule tilbake for katolikkene. I den protestantiske konge av England, Jakob den førstes nærværelse, blev der erklæret at Agnes Sampsom med 200 andre hekser hadde seilet med solde fra Leith til North Betwick kirke for at holde gilde med Djævelen. Det blev ogsaa paastaat at disse hekser hadde døpt og derpaa druknet en sort kat, hvilket hadde foraarsaget en frygtelig storm, hvorved det skib som

bar kongen, nær var forlist. Kong Jakob og de høie geistlige som dannet hans statsraad, trodde paa denne beskyldning og dømte den stakkels kvinde til baalet.

Selv lederne for den tyske protestantisme, Luther og og Melancthon, var et bytte for den største overtro. De trodde at der i floden Tiber, ikke langt fra pavens palads, var fundet et uhyre, som hadde et menneskes legeme, et æsels hode og en rovfugls klør. Efter lang spekulation og granskning i deres Bibler kom de til den slutning at det var et tegn paa Guds vrede imot Rom, og de utgav et skrift desangaaende. (Se Buckle's Hist. of Civilization.)

Det er en almindelig vildfarelse at anta at disse forfølgelser kom udelukkende fra pavens herredømme. Naar vi læser at Kopernikus kun ved dødens indtrædelse undgik forfølgelse, at Bruno blev levende brændt som et ugudelig uhyre, og at Galileo blev fængslet og ydmyget til at fornegte hvad han visste var sandhet, da er vi tilbøielige til at lægge hele skylden paa den romerske intoleranse. Men vi maa ikke glemme, at Kepler, der staar som den mest fremtrædende, der førte videnskapen til langt større seier end baade Kopernikus og Galileo, der tænkte og talte som var han inspirert, at endog han blev jaget saavel av protestanter som katolikker. Ei heller var denne intoleranse begrænset til nogen bestemt tidsalder. Vi finder den endog saa sent som i vore dager. I det protestantiske England blev det 1772 negtet den berømte dr. Priestly at delta i den navnkundige ekspedition for videnskabelige opdagelser, der førtes av kaptein Cook, fordi han ikke trodde paa læren om Treenigheten, saaledes som den blev fremsat av Englands statskirke.

Den 10. mai 1859 blev Alexander von Humboldt begravet. Den gjerning som denne mand utførte var en av aarhundredets mest herlige, og hans begravelse foregik under almindelig tilslutning. Blandt det store følge som hædret ham ved at følge hans lik til det sidste hvilested, saaes prins Vilhelm av Preussen, som senere blev det forenede Tysklands første keiser. Kun ingen prester av de forskjellige religioner fandtes i følget med undtagelse av den geistlige, som forrettet gudstjenesten, og nogen faa andre,

som ikke ansaaes for at staa sig godt med deres respektive kirker. Ved dette og mange lignende tilfælder viste det sig, hvorledes den fordærvelige idé, at der er en nødvendig strid mellem videnskap og religion, er blit rotfæstet ogsaa i nutidens samfund.

De lektier som saaledes blev git var klare og overbevisende, og mange intelligente sjæle saa, at saavel protestantene som katolikkene manglet ikke alene evangeliets kjærlighetsaand, men ogsaa den kundskap og myndighet, der er en sikker følge av guddommelig aabenbaring. Resultatene uteblev heller ikke. En voldsom reaktion fulgte. Tyskland, reformationens vugge, er nu en fæstning for vantro.

Og hvorfor er dette tilfælde? Hvad er det, som har foraarsaget, at saa mange av de bedste mænd i Europa har avsky for baade den katolske og de protestantiske religioner? Hvorfor vendte Ricetto, Bruno og Servetus sig i martyrdommens time med uvilje bort fra det hellige emblem, krucifikset? Aarsaken var simpelthen denne: Saakaldt kristendom var for dem blit ensbetydende med den mest frygtelige undertrykkelse av det menneskelige sind, fordi de, som har paatat sig at repræsentere kristendommen, har fremstillet den urigtig. Med andre ord, de urimelige teorier, de strenge dogmer og den hedenske overtro, som utgjorde den apostatiske kristendom, hadde ikke mere likhet med de milde, himmelske principper av evangeliet, end en ægyptisk mumie fra oldtiden med sit indtørrede skelet og et dødningehode, har likhet med et levende væsen i fuld besiddelse av sine aandelige og fysiske kræfter. (Se tillæg til IV. bind, Histoire des Mathematiques.)

(Forts.).

Menneskene er forskjellige.

Et meget almindelig uttryk blandt mennesker er dette: *Jeg kan ikke begripe hvorfor han eller hun gjorde dette eller hint.* Nei, det skal være vist, at ikke alle mennesker har det samme syn paa de forskjellige ting. Og godt er det. Alle har ifølge sin skabelses bestemmelse sit eget

intellektuelle grundlag hvorpaa de bygger, og hvorfra deres tanker utgaar. Gjerningene er aandslivets realitet.

Netop denne forskjellige opfatning av en og samme ting bringer os mennesker i mange tilfælder i et misforhold til hinanden, og vi har saa overmaade let for at kritisere andres utførelse av de forskjellige ting, naturligvis set fra vor egen *logiske* synsvinkel.

Vor himmelske Fader er naturligvis den der kjender bedst til hvordan vi, hans barn paa jorden, skal kunne finde en middelvei ut av disse kontraster, og han gir sit vise raad gjennem sin søn Jesus Kristus. *Elsker hverandre!* Ja, naar blot vi mennesker tilfulde kunde forstaa nødvendigheten av dette kjærlighetsprincip, som, hvis det blev benyttet, vil utjevne alle skarpe kanter, bringe os til at forstaa at vor jordiske tilværelse er et vidunder av guddommelig høihet og karakter, et produkt av den uskapte intelligens. Alt har sit utspring fra den samme kilde. Likesom alt lys stammer fra solen, likesom alt det regn der kommer paa jorden, gaar tilbake til havet, hvorfra det kom. I sandhet en tro kopi av menneskets mission. Det kom fra Gud, og efter endt prøvestand gaar det tilbake til Ham under visse forutsætninger.

Set fra menneskets lyseste høider, hvilket perspektiv aapner der sig ikke for vort blik, vi som er meddelagtig i Elohims store plan, som er levende vidner til den Hellige aands kraft og virkning? Alt dette har vi den mest upopulære religiøse retning som verden kjender at takke for. Formedelst *mormonismen* forstaar vi tildels aarsaken til den menneskelige karakters spaltning, egenskapenes forskjellige utslag, og de brytninger som av samme aarsak finder sted. Samtidig er vi jo ogsaa viss paa, at naar livets realitetet rykker os for nær ind paa livet, at vi kan finde fred og forstaaelse i skyggen av evangeliets lys.

Likesaa forskjelligartet som menneskets intellektuelle position er, er ogsaa den materielle eller rent timelige. Nogen er født i rigdom og herlighet, andre i armod og elendighet, og dog er den samme Gud vor himmelske far. Den eneste løsning paa dette tilsynelatende kaos i Guds retfærdighetsplan, maa være denne at alle mennesker som

befinder sig paa jorden, er stillet overfor resultatet av en tidligere sfæres handlinger. At aarsak og virkning er paa denne maate sat i praksis.

Men saa kommer et ganske naturlig spørsmaal for mange: «Kan man da synde i foruttilværelsen?» Jeg mener absolut man kan. Bare gjenkald os i erindringen hvad Frelseren siger til disciplene da de spurte ham angaaende den blindfødte. Deres spørsmaal var: «Hvem har syndet, denne eller hans forældre, at han er født blind?» Svaret kom: «*Ikke denne, ei heller hans forældre, men for at Guds kraft kan aabenbares.*» Man ser jo herav at Frelseren selv utkastet denne mulighet at man hadde kunnet synde ogsaa i foruttilværelsen. Høist sandsynlig har mange av de som idag er stedmoderlig behandlet av natur og samfund, overtraadt en eller anden lov i Guds evige plan, førend de kom til denne jord, og resultatene blir derefter. Hvorfor ikke likesaa godt denne antagelse for denne prøvestands vedkommende som for den næste? Skal vi ikke ogsaa da faa efter vore gjerninger? Maatte bare alle se sin opgave i at søke efter kundskap om det som angaar vort evige ve og vel, at alle maatte kunne finde *det manglende led,* ikke mellem mennesker og dyr, men mellem Gud og mennesker. Dette led er *troen.* Troen paa Gud, den evige Fader og hans søn Jesus Kristus, paa evangeliets gjengivelse og fortsat aabenbaring.

Menneskenes forskjelligartethet her paa jorden vil engang i livet bli lagt frem for os, mere tydelig og klart end vi med vore begreper kan forestille os det nu. Ikke bare dette spørsmaal, men alle de utallige *hvorfor* som kommer op i vort sind.

Mormonismen er i sandhet Jesu Kristi evangelium i sin fuldkommenhet, alle gaaders løsning. Svar paa alle spørsmaal, og burde være i aandelig forstand alle menneskers daglige brød, trods dens upopulære stilling i verden. Men la bare menneskenes barn kaste smuds paa den, den vil i likhet med en ædel sten ikke miste sin virkelige værdi av den grund, men vil naar den blir renvasket engang, skinne saa klart og saa sterkt, at den vil blænde

de som altid har været fortrolig med mørket, og straalene vil som et guddommelig spektrum vise tilbake til *Kolob.*

La os alle forsøke at studere hverandre, og med hverandre, og paa den maate gjøre os kvalifiserte for den verden som venter os. Vi har jo forjættelse om at den næste tilværelse vil bli likesaa og mere krævende for hver enkelt av os. Vi kan komme til at opdage at vi har gjort mange ting forkjært i denne tilværelse og at alle ting vil staa for os med generende tydelighet, men derav lærer man jo. Vor tilværelse her er grundlaget for den næste. Menneskene vil der som her være forskjellige i karakter, utvikling og tilbøieligheter. Det er ihvertfald den logiske slutning man kommer til paa dette spørsmaal.

Wilhelm Andreas Wexels sier saa skjønt:

Tænk naar engang den taake er forsvunden,
Det mørke der indhyller livet her,
Naar solen evig klar er hist oprunden
Og lys omstraaler hvert av mine fjed.

Henry Larsen.

Korrespondanse.

Salt Lake City, 4. februar 1922.

Præsident Aug. S. Schow.

Kjære broder!

Det er nu en lang tid siden jeg hadde anledning til at tale med Dem her i museet paa Tempelpladsen, og mange ganger siden har jeg tænkt at skrive til Dem, men da jeg vet at Deres tid er meget optat, har jeg tænkt at vente til jeg fik noget av vigtighet at skrive om.

Det var en glæde for det norske folk, da den norske mission blev organiseret; men glæden tror jeg var større da «Morgenstjernen» begyndte at skinne deroppe i norden.

Saa langt som jeg kan forstaa, er det norske folk her meget tilfreds med «Morgenstjernen».

Ved Norsk Ungdomsforenings møte den 2. februar i Salt Lake blev det norske folk anmodet om at støtte dette

foretagende. Det blev ogsaa besluttet at Norsk Ungdomsforening skulde abonnere paa bladet, og sender hermed en dollar for det første aar.

Om De skulde ha et beleiligt øieblik, vilde det være interessant at høre fra Dem, og tillike kan jeg forsikre Dem at den Norske Ungdomsforening vilde sætte stor pris paa et brev fra Dem; likeledes ønsker vi at høre litt fra ungdomsforeningene derhjemme, om De vil være saa venlig at opmuntre de unge at skrive til os engang iblandt, for det er vor hensigt i aarets løp at komme i saa nær forbindelse med gamlelandet som mulig.

Jeg ønsker at De vil bringe mine bedste hilsninger til de hellige i Kristiania gren; mine tanker er altid med dem, og mit hjerte er fyldt med kjærlighet til dem, og fortæl dem at hver dag som gaar av mit liv, kan jeg tydeligere se Guds hensigt og forstaa hans vilje med hensyn til de Sidste Dages Hellige, og mit vidnesbyrd gror sterkere dag for dag.

Jeg beder at Herren vil fortsætte at velsigne Dem som han har gjort hittil i Deres arbeide, at De maa være istand til at gjøre meget godt hvorsomhelst De vandrer om i mit elskede fødeland.

Johan Schou,
præsident i Norsk Ungdomsforening, Salt Lake City.

Vi vil rette en opfordring til medlemmene i vore ungdomsforeninger at støtte den tanke om et samarbeide til fælles gavn og nytte, og Herrens verks forfremmelse.

Adressen til Norsk Ungdomsforening er: Norwegian Young Folk Society, 151 West 1st. So., Salt Lake City, Utah. Red.

«Hvad gavnede os hovmod, og hvad hjalp os rigdom med overdaadighet? Alle de ting er farne bort som en skygge og som et fremløpende budskap.»

«Vi gik ad idel vrange og fordærvelige veier og vandret gjennem ørkener, som ikke var gangne udi; men vi kjendte ikke Herrens vei.»

Smaapluk.

Til
medlemmene av ungdomsforeningene og sangkoret.

Bestyrelsen for ovenanførte organisationer vil gjennem *Morgenstjernen* gjøre alle medlemmer av disse bekjendt med at søndag 5. mars kl. 7 vil der avholdes en aftenunderholdning, der er ment som en agitation for nævnte organisationer.

I det vi naturligvis forventer stort besøk, henstiller vi til rette vedkommende, uten undtagelse, at komme og vise sin interesse ved sit fremmøte og sin aktivitet.

Tænk om vi engang, omend sent, kom til forstaaelse av vore pligter som medlemmer.

Maatte disse linjer naa alle og bære de rette frugter. Bestyrelsen garanterer et udmerket program. Ingen entré.

Gjør det bekjendt over land og by, at alle maa begynde paany.

Med hjertelig hilsen og ønsket om godt resultat.

Bestyrelsen for ungdomsforeningene og sangkoret.

Grensmøte blev avholdt i Fredrikshald 19. februar 1922 hos forstander Gustav W. Andersen.

Omtrent alle grenens medlemmer var tilstede, hvor de frembar sine vidnesbyrd om evangeliets sandheter.

Herman F. Hansen fra Kristiania var tilstede. Han frembar hilsen og opmuntret til samarbeide i evangeliet, samt anbefalte «Morgenstjernen» til søskende og venner.

Dødsfald.

Broder Thorvald Gundersen avgik ved døden 7. februar 1922 i Fredrikshald.

Han var født i Askim 1863. Han annammet evangeliet 31. august 1906 i Fredrikshald. Begravelsen fandt sted lørdag 19. februar under stor deltagelse fra venner og arbeidskamerater.

Han var et trofast medlem av vor kirke.

Morgenstjernen.

Melodi: O lyse minder.

O morgenstjerne,
Blir du lyset paa min vei,
I tunge stunder
Hjem du vinker mig.
I fra jordens dale
Op til Gud i herlighed,
I de høie sale
Der er glæde, fred.

Kor: Stjerne, morgenstjerne!
Kast du straaler paa min vei.
Stjerne, morgenstjerne!
Led, o led du mig.

Smerter og plager
Gjør mig tidt saa saar og arm.
Tvil, sorg og uro
Fylde vil min barm.
O, min Frelser, kjære,
Til dit hjerte ta mig ind.
La mig der faa kjende:
«Jeg er evig din.»

Glad jeg i troen,
O, min Frelser, venter dig.
Da du fra jorden
Bort vil hente mig.
Da skal sangen bruse
Fra mit hjerte sterk og ren,
Om den morgenstjerne
Som mig lyste hjem.

Trondhjem i februar 1922.

Gustav G. Risan.

INDHOLD:

Fredens herlige evangelium	65	Smaapluk	79
Filosofien av evangeliet	69	Dødsfald	79
Menneskene er forskjellige	74	Morgenstjernen. (Sang)	80
Korrespondanse	77		

Utgit og forlagt av AUG. S. SCHOW, Osterhausgt. 27, Kristiania.
Trykt i Arbeidernes Aktietrykkeri, Kristiania.